

Entre aquestes activitats destacaré aquí -sense menystenir pas les altres- l'acte, simpàtic i solemne alhora, de la lectura pública de fragments de l'obra centenària a càrrec d'altres personalitats polítiques de tots colors, des del president del Parlament i el conseller de Cultura de la Generalitat fins a figures del món literari i cultural, etc. Una altra acció molt eficaç fou l'elaboració d'una excel·lent exposició itinerant, de la qual s'han fet cinc còpies de fàcil transport (fins i tot en cotxe particular), que el Servei de Biblioteques de l'Ajuntament de Barcelona fa arribar a les seves entitats destinatàries, més una còpia que la Fundació s'encarrega de facilitar per torn a les escoles i altres centres que ens ho demanen. També va ser espectacular la Gran Massagrada que el nostre Ajuntament organitzà al parc de l'Hostal del Fum, amb l'estrena del divertit capgròs d'en Massagran que el mateix Ajuntament finançà i que l'entitat local de geganters i grallers exhibeix a les seves sortides.

No tinc espai per detallar moltes altres activitats. Però, com ja vam fer per al centenari d'*En Patufet*, tenim el propòsit d'editar una memòria del centenari d'en Massagran, on constaran totes les col·laboracions.

No trobaria correcte acabar sense saludar des d'aquí en Massagran i desitjar molts més anys de vida a aquest heroi que, paradoxalment, és més aviat un *antiheroi* simpàtic, eixerit, espavilat, enginyós, optimista, incapaç de qualsevol violència o de fer mal a

ningú, i que no té res d'aventurer ni de colonialista. Tampoc no és, també paradoxalment, un model de *bondat* a proposar, a l'estil del clàssic *bon nen* exemplar: en efecte, a l'escola es distreu fent barquets de paper, a bord de la *Mostela* pispia un pollastre rostit, etc. En Massagran no s'embarca en cerca d'aventures, les aventures *li passen* a en Massagran!

Sovint la gent em comenta els tips de plorar que es feien llegint escrits del meu pare. No em puc estar de dir-los que ho comprenc, però que no em neguin que també s'hi han fet tips de riure, amb els *Pastorets*, per exemple, i amb alguns personatges que surten en gairebé totes les seves novel·les i obres de teatre. Per això en aquest centenari hem tingut interès a remarcar el caire humorístic de Folch i Torres, especialment palès en les *Aventures extraordinàries d'en Massagran*, però també en *L'extraordinària expedició d'en Jep Ganàpia* i en *Les formidables aventures d'en Pere Fi*, dos llibres que les edicions de L'Albí han tingut la bona idea de reeditar l'any passat.

En tot cas, estic segur que el primer que es va divertir amb en Massagran va ser el meu pare mentre n'inventava i n'escrivia les aventures. I potser es troba aquí el secret de l'èxit de què parlàvem, quan, a més de les preteses fórmules inexistents, dèiem que "cal alguna cosa més que, gràcies a Déu, ningú no sap què és". I és evident que, aquesta "cosa més", en Folch i Torres la tenia!

Un estrany a casa

Victòria Cardona
Orientadora familiar

"Les tasques canvien no només amb les persones, és a dir, amb les peculiaritats de cadascú, sinó també segons els moments, la unicitat de cada situació."
Viktor E. Frankl

Li donem la raó al metge i professor de neurologia i psiquiatria vienès, i tant que ha canviat la unicitat de cada situació i molt la d'avui...! I tant que ha canviat el marrec que teníem tant a l'abast o distreïem amb un caramel!

La vida és canvi i el canvi és vida i el dinamisme és present a qualsevol de les nostres cases, on ens trobem amb persones ben diferents que, lògicament, es mouen; no vivim en un museu amb peces quietes i ordenades. L'adolescència és un misteri, una aventura, un descobriment, un repte nou i atractiu que requereix acceptació, reflexió i observació. Avui t'has quedat sorprès per la conducta del teu fill: li parles i fa com si sentís ploure, li demanes un favor i et contesta que ho farà després, li dius que deixi la porta oberta de l'habitació i te la tanca a la cara i, per postres, ha adquirit el do de la transformació: passa, en pocs segons, de ser un personatge optimista i eufòric -amb desig de menjar-se el món- a ser una criatura dèbil, insegura, melangiosa i trista.

T'han vingut al cap les paraules d'aquell conegut que t'havia avisat i no li havies fet cas: "ja veuràs ja, quan el teu fill sigui adolescent!", o aquells rumors sobre els adolescents: "són temibles", o aquells altres que pregonaven: "és impossible entendre-s'hi". Malauradament t'ha vingut a la memòria, també, aquell programa de televisió en què uns adolescents deien que els seus pares no es podien ni imaginar el que passava a la discoteca o has recordat amb angoixa aquell altre grup que se sincerava dient que tenien més confiança en els amics que en tu. Tu que un dia emocionant i inoblidable els havies portat al món.

Has comprès que ja res no serà com abans i que has de canviar d'actitud. Tot i que et queda el consol que has viscut l'etapa infantil del fill amb aquella tendresa inoblidable. El teu fill creix i creix, està desconegut, el teu fill ha canviat físicament per fer-se adult i psicològicament ho comences a notar pel descontrol de les seves emocions. No t'amoinis, ja encaixarà tot.

Haurem de canviar de xip i adaptar-nos als canvis! Aquesta adaptació als canvis contribuirà a l'equilibri del desenvolupament de la seva personalitat,

una personalitat que s'haurà d'anar forjant amb el que en podríem dir el paradigma per solucionar els daltabaixos que sorgiran a l'adolescència: la comunicació confiada amb els pares.

De daltabaixos, n'hi haurà, que ningú cregui que quedarà indemne d'alguna sortida de nit que s'allarga fins a la matinada o d'un arribar en no gaire bones condicions. L'adolescent perfecte no existeix i caldrà que aprofiti les seves equivocacions per aprendre i no tornar-hi. Ja recordes la dita: "Ningú no escarmenta en cap aliè."

Fins ara ens hem relacionat amb els fills amb falda, petons, abraçades, creació d'hàbits i quatre regles de joc, alhora que ens hem anat emocionant pels seus progressos. A l'adolescència es necessita més calma, comprensió i anar al costat amb paciència, constància i bon humor.

L'autoritat ara no serà la de distracció ni la d'aconseguir que compleixin els hàbits, sinó la d'arribar a algun pacte i de cedir per part nostra tot i alguna idea preconcebuda. Requerirà una actitud diferent, més participativa i dialogada per establir pautes ben acceptades per ambdues bandes.

És evident que la persona que no accepta els canvis generals, que no té un tarannà adaptable, queda encallada. El canvi del fill succeeix el dia menys pensat, i com que ens hi hem d'adaptar ràpidament, necessitem estar preparats. Tot el que es preveu surt millor.

Sortosament ja estem habituats a viure l'acceleració en els canvis, signe visible del segle XXI. Aquesta acceleració, segons els psicòlegs, escurça més l'edat infantil i l'edat adolescent; ells ens diuen que no és bo, que els fills no tenen temps d'assimilar ni

de pair tota la informació que reben i no poder ser amb pau ni petits ni adolescents. Un petit exemple ens ho fa veure: fàcilment ens trobem amb nenes d'onze anys amb una indumentària i unes actituds que semblen poc adients per a la seva edat. No som ja només la família ni són els professors o la televisió els únics que influeixen en la seva formació, sinó que els ha entrat amb força la facilitat que dóna la xarxa per rebre informació ràpida en pocs segons; el cap els bull, algunes vegades, i caldrà tenir pares disponibles a rebaixar la temperatura del cervell per poder digerir tot el que hi tenen.

Intentarem seguir el procés de l'adolescència lentament sense oblidar que som pares des de l'embaràs, naixement, infantesa -quan ens donava tanta sensació de tendresa- fins a l'adolescència, i quan ens toqui farem d'avis -si tenim el privilegi de ser ho-, disposats a donar un cop de mà, si convé.

Acceptar la realitat pròpia i viure-la amb actitud positiva és fonamental. Tenim mil i una oportunitats per estar contents amb el que tenim. Intuïm que si confiem en nosaltres mateixos i en les ganes d'educar bé reconeixem un futur millor, sense por i amb decisions ponderades per estrenar amb il·lusió l'evolució del nostre fill de l'etapa adolescent a l'etapa adulta. I tinguem l'esperança que l'estrenarem amb alegria.

Tenir alegria és una qualitat que ajuda a valorar totes les coses que ens passen, cada moment compta i gaudir de la trobada amb els nostres, després de la jornada de feina tensa i competitiva, és un do que hem d'apreciar per donar simpatia a mans plenes. L'alegria és contagiosa i l'amor amb unes gotes d'humor fan la vida més fàcil. No ens lamentem del que ha quedat enrere ni perdem mai l'esperança, serà millor el que descobrirem amb aquest estrany que un matí es despertarà més autònom, responsable, lliure i feliç d'haver rebut el nostre afecte i comprensió a mans plenes.

Victòria Cardona és autora, entre d'altres, del llibre Un estrany a casa, la comunicació amb l'adolescent, Editorial Pòrtic, i col·labora amb el diari ARA a través del seu bloc www.vidadefamilia.org.

Vincles

L'Independent de Gràcia

Proximitat, rigor i cohesió social a Gràcia

Silvia Manzanera
Subdirectora adjunta de
L'Independent de Gràcia

www.independent.cat

les persones que volen un món millor, més just i igualitari. Les publicacions locals que DeBarris gestiona són els mitjans de referència en l'àmbit on es distribueixen. Per credibilitat i difusió constitueixen un suport excel·lent per fer arribar els missatges publicitaris a la població en general.

És un dels motius pels quals la Institució Cultural del CIC hi ha dut a terme diferents campanyes i ha confiat en el nostre suport per comunicar amb eficàcia els seus missatges entre els graciencs. A més, durant dos anys consecutius, la ICCIC ha aparegut al programa de la Festa Major -que edita DeBarris des de fa quatre anys-, amb una tirada de 80.000 exemplars, amb motiu d'un dels esdeveniments més significatius no només per a la Vila sinó també per a tota la ciutat. En aquest sentit, i en relació amb la Festa Major, L'Independent també es va fer ressò, en un reportatge en el número especial que es va publicar al final de juliol, de la vinculació de la ICCIC amb la comunitat graciencs a través de la participació d'una de les professores d'anglès de l'Escola d'Idiomes amb el guarniment del carrer de Ciudad Real. Perquè un dels objectius d'aquest setmanari és, a més d'apropar la informació a la ciutadania, reforçar vincles entre veïns i polítics, enfortir xarxes socials, apropar institucions i associacions a la comunitat i formar part de la vida de Gràcia.

L'Independent de Gràcia ha generat els darrers anys altres productes amb els mateixos propòsits, com ara la guia agenda -on enguany també s'anunciarà la Institució Cultural del CIC-, l'anuari -un recull amb les informacions més destacades de l'any- i el suplement de cultura i oci *Kdm?*, un producte setmanal que surt cada dijous amb l'agenda de Gràcia i que es fa ressò de les tendències i dels moviments culturals i socials de la Vila.

L'Independent és com és gràcies a la col·laboració i la implicació de moltes persones, comerços, associacions i institucions que han cregut en el projecte i se l'han fet seu.

L'Independent de Gràcia ja és un referent indiscutible de la premsa catalana de proximitat. Han passat més de 400 números des que un agost, ara fa més d'una dècada, un coratjós equip de periodistes i comunicadors dibuixessin el que en aquests moments és una rutina informativa per a la vila de Gràcia. Cada divendres L'Independent surt al carrer amb les informacions més destacades dels darrers dies, amb reportatges que ajuden a conèixer i entendre la realitat més propera i amb entrevistes a personatges que d'una manera o d'una altra estan relacionats amb la Vila i formen part de la identitat i la idiosincrasia graciencs. Han passat molts professionals per la redacció del número 30 del carrer de la Perla. Noms de periodistes de diferents generacions han deixat empremta en les pàgines del setmanari i han encomanat il·lusió i coratge a joves i futurs professionals que han fet de L'Independent la seva escola. També l'equip de col·laboradors s'ha anat ampliant al llarg dels anys, amb referents de la premsa generalista que viuen a Gràcia i volien escriure sobre el seu entorn.

Darrere aquest petit gran projecte, hi és DeBarris (www.debarris.com), una cooperativa d'arts gràfiques i editora de diversos productes editorials, a més de L'Independent, que aposta per la llibertat, la independència i la pluralitat com a senyals d'identitat d'una altra manera de fer periodisme. La definició d'aquest col·lectiu és molt clara: una cooperativa de treballadores i treballadors amb vocació de ser útils, mitjançant l'activitat professional, a totes